

Arrest

**nr. 313 682 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat F. ORAIBI
Amerikalei 220/28
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 20 september 2024 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024 om 13u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Fatima ORAIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2024 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze bijlage 13septies, die op 20 september 2024 aan de verzoekster werd ter kennis gebracht, is de thans bestreden akte.

Zij is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Geraardsbergen-Lierde op 20.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw (1):

naam: Y.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Warri

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2°

O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel maar kan op het moment van haar arrestatie niet aantonen dat zij haar termijn maximaal 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft gerespecteerd.

8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit (een proces-verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door de FOD Sociale Zekerheid).

Betrokkene verklaart op 20.09.2024 aan PZ Geraardsbergen-Lierde sinds vorige week in België te zijn, maar kan dit niet aantonen.

Betrokkene verklaart op 20.09.2024 aan PZ Geraardsbergen-Lierde op bezoek te zijn en op vakantie te zijn, zonder verdere verduidelijking.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vorige week in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vorige week in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde in kader van terugkeer naar haar nationale overheden in Italië of Nigeria.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. G., Technisch Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van PZ Geraardsbergen-Lierde en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, Y., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 20.09.2024."

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 20 september 2024 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een nationaal inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod, eveneens ter kennis gebracht op 20 september 2024, is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid *ratione materiae*

2.1.1. De beslissing tot vasthouding

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 20 september 2024, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.1.2. Het inreisverbod (bijlage 13sexies)

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 het volgende geoordeeld:

“B.5.4. Het antwoord op een prejudiciële vraag dient nuttig te zijn voor de oplossing van het bodemgeschil. Het Hof beperkt zijn onderzoek bijgevolg tot het verschil in behandeling tussen vreemdelingen naargelang zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid willen instellen tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel dan wel tegen een inreisverbod.

B.6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.

B.6.2. Ten aanzien van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de voormelde categorieën van personen voldoende vergelijkbaar. Het Hof dient bijgevolg te onderzoeken of het verschil in behandeling redelijk verantwoord is.”

En:

“B.9.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld tegen een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is doch niet tegen een inreisverbod.

B.9.2. Volgens artikel 1, 8°, van de wet van 15 december 1980 is een inreisverbod « de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt ».

Artikel 74/11 van die wet bepaalt de nadere regels van het inreisverbod.

Een inreisverbod is niet mogelijk zonder beslissing tot verwijdering. Een inreisverbod heeft slechts betekenis indien het vergezeld gaat van een verwijderingsmaatregel.

B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.

B.11. De prejudiciële vraag dient bijgevolg ontkennend te worden beantwoord.”

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg eveneens onontvankelijk voor zover deze is gericht tegen de tweede bestreden akte.

2.2. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de eerste bestreden akte (hierna: de bestreden beslissing)

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 21 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Overeenkomstig artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990 moet een derdelander aan twee vormvoorwaarden voldoen om te reizen in het Schengengebied.

Gezien verzoekster Nigeriaanse nationaliteit heeft, maar beschikt over een Italiaanse verblijfsvergunning (stuk 3), is zij derdelander. Om met een Europees verblijfsrecht te kunnen reizen doorheen de Schengenzone, schrijft voormeld artikel het volgende voor: “Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige Overeenkomstsluitende Partijen, voor zover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a., c. en e., bedoelde voorwaarden voor binnenkomst, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken Overeenkomstsluitende Partij.”

Vooreerst dient men een geldig paspoort voor te leggen. Het paspoort van verzoekster is in casu geldig t.e.m. 30 augustus 2027 (stuk 2). Hieruit kan ontegensprekelijk worden vastgesteld dat verzoekster aan deze voorwaarde voldoet.

Vervolgens dient de betrokkene in het bezit te zijn van een geldige elektronische vreemdelingenkaart om visumvrij te reizen naar een Schengenlidstaat en er maximum 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen te verblijven.

Verzoekster heeft sinds augustus 2018 een langdurig verblijfskaart (“Soggiornante di lungo periodo-UE”) (stuk 3). Verzoekster heeft ook een vast verblijf in Brescia, Italië (stuk 4). Dat niet aangetoond kan worden dat verzoekster de maximale toegelaten termijn voor verblijf heeft overschreden. Dat dit ook niet blijkt uit de objectieve elementen van het dossier. Dat er verder eveneens niet zorgvuldig gemotiveerd werd waarom verwerende partij deze mening (vermoeden) wel is toegedaan. Dat dit eveneens een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel betreft (infra).

Dat het integraal onbegrijpelijk is dat verzoekster in deze omstandigheden eveneens wordt vastgehouden gezien er geen risico is op onderduiken (infra).

Bijgevolg voldoet verzoekster aan de voorwaarden om vrij in de Schengenzone te mogen reizen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekster stelt dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van oordeel is dat zij de maximale toegelaten termijn voor verblijf heeft overschreden.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel maar kan op het moment van haar arrestatie niet aantonen dat zij haar termijn maximaal 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft gerespecteerd.

(...)

Betrokkene verklaart op 20.09.2024 aan PZ Geraardsbergen-Lierde sinds vorige week in België te zijn, maar kan dit niet aantonen.”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt aldus op duidelijke wijze haar juridische grondslag, te weten artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Het in artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vermelde artikel 6 van diezelfde wet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die

partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

De bestreden beslissing bevat eveneens een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat de verzoekster, die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Hierbij wordt concreet toegelicht dat de verzoekster wel in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel, maar dat zij op het moment van haar arrestatie niet kan aantonen dat zij haar termijn van maximaal 90 dagen op een periode van 180 dagen heeft gerespecteerd. Meer bepaald verklaart zij op 20 september 2024 aan de politiezone Geraardsbergen-Lierde sinds vorige week in België te zijn, maar kan zij dit niet aantonen.

Deze motivering is afdoende in het licht van de hierboven vermelde wettelijke bepalingen. De verzoekster verliest uit het oog dat het krachtens artikel 7, eerste lid, 2°, volstaat om vast te stellen dat een vreemdeling het bewijs niet kan leveren dat de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn niet werd overschreden, om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Het betreft een “of” bepaling, die twee gevallen behelst waarbij aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven: 1) wanneer de vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de maximale verblijfsduur bedoeld in artikel 6 van de Vreemdelingenwet (dit is 90 dagen op 180 dagen) en 2) wanneer de vreemdeling niet kan bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden. Wanneer de gemachtigde vaststelt dat het bewijs niet is geleverd dat de maximale verblijfsduur van 90 dagen op 180 dagen niet is overschreden, zoals *in casu*, dient hij dan ook niet nader te motiveren waarom deze termijn in het voorliggende geval daadwerkelijk zou zijn overschreden.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden en zij stellen de verzoekster genoegzaam in staat om na te gaan of het zin heeft de genomen beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De verzoekster betoogt voorts dat het niet is aangetoond dat zij de maximale termijn van toegelaten verblijf heeft overschreden. De verzoekster meent dat zij aan de voorwaarden van artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst voldoet nu zij beschikt over een geldig paspoort en geldige verblijfskaart voor langdurig verblijf in Italië (*soggiornante di lungo periodo-UE*), en zij ook een vast verblijf heeft in Brescia, Italië.

Artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst luidt als volgt:

“1. Vreemdelingen die houder zijn van een geldige, door één der overeenkomstsluitende partijen afgegeven verblijfstitel, mogen zich gedurende een periode van ten hoogste drie maanden op grond van deze titel en van een geldig reisdocument vrij verplaatsen op het grondgebied van de overige overeenkomstsluitende partijen, voorzover zij voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst, en niet gesignaleerd staan op de nationale signaleringslijst van de betrokken overeenkomstsluitende partij.

2. (...)

3. (...)

4. Het bepaalde in dit artikel geldt onverminderd het bepaalde in artikel 22.”

Artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst bepaalt als volgt:

“1. Vreemdelingen die op regelmatige wijze op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij zijn binnengereisd, dienen zich onder de door ieder van de overeenkomstsluitende partijen vastgestelde voorwaarden aan te melden bij de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende partij op wier grondgebied zij binnenkomen. Deze aanmelding kan naar keuze van elke overeenkomstsluitende partij hetzij bij binnenkomst, hetzij binnen drie werkdagen te rekenen vanaf de datum van binnenkomst, in het binnenland geschieden.

2. Vreemdelingen die op het grondgebied van één der overeenkomstsluitende partijen verblijven en zich naar het grondgebied van één der overige overeenkomstsluitende partijen begeven, dienen aan de in lid 1 neergelegde verplichting te voldoen.

3. Uitzonderingen op het bepaalde in de leden 1 en 2 worden door iedere overeenkomstsluitende partij vastgesteld en ter kennis gebracht van het Uitvoerend Comité.”

De rechten voorzien in artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst kunnen door de vreemdeling ten overstaan van de lidstaten bijgevolg enkel worden afgedwongen wanneer de vreemdeling voldoet aan het bepaald in artikel 22 van diezelfde overeenkomst.

Overeenkomstig artikel 5 van de Vreemdelingenwet, heeft de Belgische staat geopteerd voor een verplichting om zich aan te melden, bij het gemeentebestuur, binnen de drie werkdagen na de binnenkomst indien de vreemdeling niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster, die beweert doch niet aantoonst pas sinds één week in België te zijn, zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekster ook niet betwist.

Aangezien de verzoekster niet in een hotel logeert en zich in de loop van een periode van 90 dagen op 180 dagen voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissing werd getroffen niet heeft aangemeld zoals vereist door artikel 5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, en zij ook geen enkel ander begin van bewijs voorlegt ter ondersteuning van haar bewering pas één week in België te zijn, kan zij zich niet dienstig beroepen op de rechten voorzien in artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Het gegeven dat de verzoekster een geldig paspoort en een geldige Italiaanse verblijfstitel heeft voorgelegd, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst is derhalve niet aangetoond.

Tot slot merkt de Raad nog op dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn verrat, uitdrukkelijk bevestigt dat de verzoekster beschikt over een geldige paspoort en een geldige verblijfstitel, doch hij stelt vast dat de verzoekster niet kan aantonen dat zij de termijn van 90 dagen op 180 dagen heeft gerespecteerd. Waar de verzoekster thans een Italiaans domicilie-attest (Brescia) voorlegt, weerlegt de verzoekster niet dat zij niet heeft aangetoond dat ze haar maximale verblijfsduur in België van 90 dagen op 180 dagen niet heeft overschreden. Het betreft immers een attest van 20 oktober 2023, dit is elf maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Het eerste middel is op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.2.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een louter rechtstheoretische toelichting omtrent de geschonden geachte rechtsregels en beginselen, betoogt zij als volgt:

“2. In casu is de bestreden beslissing dd. 20.09.2024 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Vooreerst verwijst verwerende partij naar een risico op onderduiken. Er worden geen afdoende juridische of feitelijke argumenten aangehaald om dit risico op onderduiken te staven (infra).

Louter standaard clausules opnemen (passe-partout) is uit den boze.

Daarnaast wordt er door verwerende partij verwezen naar irrelevante wetsbepalingen en feiten die geen betrekking hebben op verzoekster of op haar situatie.

Onder meer wordt er verwezen naar artikelen 3 en 8 van het EVRM ter staving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding. Verzoekster heeft nooit laten uitschijnen dat zij omwille van medische of familiale redenen in België dient te zijn. Standaardbewoordingen en argumentatie overnemen uit voorgaande dossiers, zonder eerst onderzoek naar de situatie van verzoekster in casu te doen is een manifeste schending van zowel de motiverings- als van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat bovenstaande aantoont dat er geen individueel onderzoek gevoerd is en de beslissing louter en samenraapsel is van oude beslissingen in andere dossiers.

3. Daarnaast wordt verzoekster in de betwiste beslissing verweten niet in het bezit te zijn van een arbeidskaart of een single permit. De relevantie hiervan wordt echter op geen enkel moment in de motivering van de weigeringsbeslissing verduidelijkt. Dit vormt een duidelijke schending van zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht. Het is algemeen bekend dat het voor een persoon die een kort verblijf in België plant, niet noodzakelijk is om over dergelijke documenten te beschikken.

Bovendien is het onjuist om te stellen dat een arbeidskaart of single permit vereist is voor iemand die op basis van een Europese verblijfsvergunning door de Schengenzone wil reizen. Het Europese verblijfsrecht biedt in dergelijke situaties reeds voldoende grondslag voor een tijdelijk verblijf zonder de noodzaak van aanvullende werkgerelateerde documenten.

Het is onduidelijk waarom deze grondslag wordt aangehaald. Deze grove onduidelijkheid impliceert an sich een gebrek in de motivering van de beslissing. Immers vereist dit laatste dat er een concrete, precieze en correcte beslissing wordt genomen.

De verwerende partij heeft verder ten onrechte nagelaten om rekening te houden met het feit dat verzoekster beschikt over een geldig Europees verblijfsrecht, hetgeen haar verblijf in België rechtvaardigt.

Daarnaast is het opmerkelijk dat verwerende partij nauwelijks aandacht heeft besteed aan het feit dat verzoekster herhaaldelijk heeft aangegeven bereid te zijn om vrijwillig terug te keren naar Italië. Het besluit om over te gaan tot de uitvaardiging van een bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met vasthouding, is in dit kader onbegrijpelijk en disproportioneel.

Een dergelijke uitwijzingsmaatregel dient altijd met de nodige zorgvuldigheid en afweging van alle relevante feiten te worden genomen.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk aangegeven dat werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 8°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch

gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.”

Uit artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” worden afgegeven in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen. Zodoende is het duidelijk dat de enkele toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet reeds volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De bijkomende toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook te beschouwen als een ten overvloede motivering zodat de kritiek dat niet afdoende wordt gemotiveerd omtrent het niet beschikken over een arbeidskaart of single permit, op zich nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt reeds dat wel degelijk op afdoende wijze werd gemotiveerd omtrent de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, hetgeen volstaat om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster meent tevens dat het risico op onderduiken niet afdoende werd gemotiveerd en zij wijst erop dat het opnemen van loutere standaardclausules niet volstaat.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk op afdoende wijze, zowel in rechte als in feite, heeft toegelicht waarom er aan de verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vorige week in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

Hieruit blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters persoonlijke verklaringen, zodat van een loutere standaardclausule of van een louter samenraapsel van oude beslissingen in andere dossiers, geen sprake is. De verzoekster toont niet aan dat deze motieven haar niet zouden toelaten tot kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden inzake de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wegens risico op onderduiken. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen bovendien nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ook waar de verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar irrelevante wetsbepalingen, mist haar betoog feitelijke grondslag. Zo is de verwijzing naar de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wel degelijk relevant, nu artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals *in casu*, rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekster niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben derwijze dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, is dan ook wel degelijk relevant en zij getuigt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, van een zorgvuldig overheidsoptreden.

De verzoekster dwaalt eveneens waar zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij over een geldig Europees verblijfsrecht beschikt. Immers heeft de verweerder in de bestreden akte uitdrukkelijk erkend dat de verzoekster een geldig paspoort en een geldig visum/verblijfstitel heeft voorgelegd.

Het betoog dat de verzoekster herhaaldelijk heeft aangegeven vrijwillig te willen vertrekken naar Italië, is evenmin dienstig. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekster pas na het treffen van de bestreden beslissing, toen zij zich in het gesloten centrum bevond, een dergelijke verklaring heeft afgelegd. Er valt dan ook niet in te zien hoe de gemachtigde met dergelijke achteraf afgelegde verklaring rekening kon houden toen hij de bestreden beslissing trof.

In de mate dat de verzoekster nog stelt dat het disproportioneel is om haar vast te houden, merkt de Raad op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich hierover uit te spreken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond.

Het tweede middel is op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.2.2.3. In het derde en laatste middel betoogt de verzoekster als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 6 EVRM

Verzoekster kwam naar België om een vriend te bezoeken. Het gaat in casu om een kort verblijf. Het enige dat haar verweten kan worden is dat zij haar transport in het midden van deze juridische chaos niet kan bewijzen. Echter is dit menselijk. Deze reactie kan van elke redelijke, zorgvuldige en vooruitziende persoon verwacht worden, geplaatst in dezelfde omstandigheden als verzoekster.

Tot haar verbazing wordt er nu gerefereerd aan het al dan niet in het bezit zijn van een arbeidskaart of single permit, en aan een proces-verbaal dat op een later moment zou worden opgesteld. Verzoekster is echter niet op de hoogte van de aard van deze aantijgingen.

Er wordt gesuggereerd dat er sprake zou zijn van een overtreding van de sociale wetgeving, zonder dat hiervoor concreet bewijsmateriaal wordt aangevoerd. Deze handelwijze vormt een schending van het recht op het vermoeden van onschuld, zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Indien de verwerende partij van mening is dat verzoekster illegaal in het land verbleef en hier als zelfstandige een beroepsactiviteit uitoefende, ligt het op de weg van de verwerende partij om deze beweringen met de nodige bewijzen te onderbouwen.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK EN MET VASTHOUDING

Zelfs mocht Uw Raad het BGV als een geschikte maatregel beschouwen, moet worden opgemerkt dat detentie in het Gesloten Centrum voor Illegalen duidelijk een te verre gaande en onevenredige maatregelen is.

Ter staving van deze beslissing voert verwerende partij aan dat er een risico op onderduiken bestaat, namelijk:

“Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds vorige week in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 12.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteit te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Verzoekster heeft niet enkel een BGV gekregen maar dit bevel ging gepaard met een beslissing tot vasthouding en oog op verwijdering – met terugleiding naar de grens én een inreisverbod van twee jaar. Normalerweise zou aan verzoekster een bijlage 13 afgeleverd kunnen worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen. Van deze termijn kan enkel afgeweken worden in de volgende gevallen op basis van §3:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3,

3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De beslissing tot terugleiding tracht men te motiveren door een risico op onderduiken aan te kaarten. Verwerende partij heeft daarnaast nog verwezen naar het feit dat verzoekster geen gezondheidsklachten, noch andere redenen kon aanvoeren waarom zij niet naar haar herkomstland kan terugkeren.

Het dient te worden opgemerkt dat verzoekster over een regelmatig verblijf in Brescia te Italië beschikt (stuk 4). Bovendien heeft zij sinds augustus 2018 een langdurige verblijfskaart van de Italiaanse overheid (stuk 3).

Bijgevolg wordt een risico op onderduiken door verwerende partij niet aannemelijk gemaakt. De beslissing tot vasthouding kan aldus door verwerende partij niet verantwoord worden.

Verwerende partij voert drie argumenten aan. Geen van deze drie argumenten worden op feitelijke gronden gesteund, zoals dit vereist is overeenkomstig art. 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen. Bovendien somt verwerende partij drie standaard criteria op, zonder dit toepassen op de situatie van verzoekster:

Dat verzoekster geen reden geeft waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, kan simpelweg verklaard worden door dat verzoekster wel bereid is om vrijwillig terug naar Italië te gaan, waar ze overigens jarenlang rechtmatig verblijf heeft en een leven voor zichzelf heeft opgebouwd.

Dat verzoekster geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt en omwille van gezondheidsredenen niet naar haar herkomstland kan terugkeren, wordt door verzoekster niet betwist. Waarom verwerende partij naar artikel 3 EVRM verwijst is een raadsel.

Bovenstaande wijst erop dat verwerende partij de beslissing tot terugleiding naar de grens niet op een afdoende wijze gemotiveerd werd. Drie standaardargumenten overnemen, zonder deze op de specifieke situatie van verzoekster toe te passen, volstaat niet als pertinent onderzoek naar de situatie van verzoeker. De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: “feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt”

Gelet op bovenstaande definitie kan het niet aangenomen worden dat het risico op onderduiken in casu een reëel gevaar is zodat een vrijheidsberovende maatregelen accuraat is.

Dat verwerende partij geen enkel argument aanvoert waardoor het redelijkerwijs aangenomen zou kunnen worden dat er een reëel en actueel risico bestaat dat verzoekster zich zou onttrekken aan de verwijderingsmaatregel.

Dat verzoekster een vast verblijfadres in Brescia, Italië heeft (stuk 4). Dat verzoekster op dit adres steeds bereikbaar is. Dat verzoekster zelf aangeeft bereid te zijn terug te keren naar Italië, indien dit op een volledig vrijwillige basis kan gebeuren. Dat verzoekster op 23 september 2024 geweigerd heeft om een papier te ondertekenen waarop staat “dat er op 26/09/2024 om 14:55 een repatriëring/terugdrijving is voorzien met bestemming Rome en aankomst op 26/9/24 om 17:00 (plaatselijke tijd)”.

Dat verzoekster dit geweigerd heeft aangezien zij niets wou ondertekenen voordat zij haar advocate kon consulteren. Dat dit enkel aantoont dat verzoekster haar recht op informatie wou uitoefenen om een weloverwogen vrije beslissing te kunnen nemen. Dat deze weigering niet in haar nadeel kan spelen. Dat bovendien vaststaat dat haar een document in de Nederlandse taal werd getoond, waarvan zij de inhoud zelfs niet begrijpt.

Bovendien is het merkwaardig dat er al op donderdag 26 september 2024 een terugvlucht geboekt werd. Dit omdat de beroepstermijn van een vordering tot schorsing in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid tien dagen bedraagt.

De beslissing van verwerende partij werd op 20.09.2024 genomen en op dezelfde dag aan verzoekster meegedeeld. Bijgevolg is de laatste dag om geldig hoger beroep aan te tekenen maandag 30 september 2024.”

Waar de verzoekster vaagweg stelt dat het niet menselijk is dat zij haar transport moet aantonen, verwijst de Raad naar zijn uiteenzettingen onder punt 2.2.2.1.. De bewijslast dat de termijn van 90 dagen op 180 dagen niet is overschreden, rust krachtens artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk op de verzoekster. De verzoekster brengt voorts wederom een kritiek naar voor op de vaststelling dat zij niet over een arbeidskaart of single permit beschikt. Om de redenen zoals uiteengezet onder punt 2.2.2.2. is deze kritiek echter onontvankelijk, nu de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds voldoende wordt geschraagd door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster citeert vervolgens de motivering inzake de beslissing tot vasthouding die werd getroffen in toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en brengt een uitvoerige kritiek naar voor omtrent de beslissing tot vasthouding, doch de Raad kan hierop niet ingaan bij gebrek aan rechtsmacht terzake.

De verzoekster gaat tevens in op het vastgestelde risico op onderduiken als reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Hieromtrent wordt als volgt gemotiveerd:

“Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vorige week in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de verzoekster niet betwist. De in de bestreden beslissing opgegeven redenen volstaan, gelet op het bepaalde in artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet om een risico op onderduiken vast te stellen. Het gegeven dat de verzoekster een vast verblijf heeft in Brescia en dat zij er over een verblijfstitel van langdurig ingezetene beschikt, hetgeen op zich niet betwist wordt, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om een risico op onderduiken vast te stellen op andere pertinente gronden, zoals deze die hierboven worden weergegeven.

De beslissing tot terugleiding naar de grens wordt als volgt gemotiveerd:

“Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Dat de verzoekster geen redenen opgeeft waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland en dat zij geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst, vindt steun in het administratief dossier. Uit het ‘administratief rapport illegaal verblijf zwartwerk’ van 19 september 2024 blijkt immers dat de politiebeambte aan de verzoekster heeft gevraagd of er een reden waarom zij niet terugkeerde naar haar herkomstland en of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of om terug te keren naar haar herkomstland, waarop de verzoekster telkens ontkennend antwoordde. Verzoeksters kritiek dat zij niet terug kan naar haar herkomstland omdat zij bereid is om vrijwillig te vertrekken naar Italië, is een *a posteriori* verklaring die geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijke verklaring (zie ook punt 2.2.2.2.) heeft de verzoekster immers niet afgelegd op een nuttig tijdstip, dit is voordat de bestreden beslissing werd getroffen. De verzoekster betwist voorts niet dat zij niet heeft bewezen aan een ziekte te lijden die haar verhindert om terug te keren, doch zij acht het een raadsel waarom er in dit verband wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM. Deze verwijzing is echter wel degelijk geheel relevant, dit in het kader van het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (zie ook punt 2.2.2.2.).

De verzoekster toont niet aan dat de beslissing tot terugleiding naar de grens niet afdoende is gemotiveerd.

Het algemene betoog omtrent de beroepstermijn en het niet ondertekenen van de melding op 23 september 2024 inzake de geplande vlucht naar Rome, betreft voorts niet de wettigheid van de bestreden beslissing en is om die reden onontvankelijk.

De Raad wijst erop dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

C. DE GROOTE